

1. Η επικοινωνία **Τράμπ- Πούτιν**, οι δηλώσεις **Τράμπ** και οι δηλώσεις του **Υπουργού Άμυνας των ΗΠΑ** (που κελάηδησε πολύ περισσότερο!), ότι «**Ξεκινάμε διαπραγματεύσεις με Ρωσία για τερματισμό πολέμου, η Ουκρανία δεν μπορεί να ενταχθεί στο NATO και κανένας Αμερικανός στρατιώτης δεν πρόκειται να πατήσει το πόδι του στο έδαφός της**» και άλλα τέτοια ωραία για το καθεστώς Ζελένσκι και τους ηγέτες της ΕΕ, συνιστούν μια ομολογία **ήττας των ΗΠΑ-NATO** επί του πεδίου του πολέμου στην Ουκρανία.
2. Κυρίως όμως, αποτελούν μια δήλωση από μεριάς ΗΠΑ ότι αντιλαμβάνονται πως οι όροι στο διεθνές παιχνίδι έχουν αλλάξει και ότι επανα-ιεραρχούν τη στρατηγική τους (για τον επόμενο γύρο!), επιδιώκοντας να επικεντρώσουν **οικονομικά, πολιτικά, στρατιωτικά στην αντιμετώπιση της Κίνας**
3. Στην Ουκρανία **οι ΗΠΑ χάνουν μεν στο πεδίο** (μη ξεχνάμε πάντα ότι πάλευαν με τα κορμιά των Ουκρανών, με χρήμα και όπλα δικά τους), αλλά τους μένουν **και κέρδη**: Κατέστρεψαν τους αγωγούς **NORD STREAM**, κατέστησαν την **ΕΕ πελάτη** στο υδροποιημένο αέριο, διαμόρφωσαν ξεχωριστό άξονα με Ανατολικές Χώρες και ειδικά Πολωνία, υπέσκαψαν σοβαρά την οικονομία της **ΕΕ** και ειδικά της **Γερμανίας**, προκάλεσαν βαθύ πόνο στην οικονομία της **Ρωσίας** και της απέσπασαν τον πιο φυσιολογικό, κοντινό, στρατηγικό πελάτη και άλλα.
4. Για να μη χάσουμε το μέτρο: Οι ΗΠΑ ήταν που έσπρωξαν, για x λόγους, μέχρι τα άκρα τον πόλεμο στην Ουκρανία. Όχι ο Μπάιντεν, **αλλά οι ΗΠΑ** δια μέσου της κυβέρνησης του Μπάιντεν. Οι ΗΠΑ είναι που βάζουν για x λόγους στο τραπέζι συζήτηση για τερματισμό του πόλεμο στην Ουκρανία. Όχι ο Τραμπ, **αλλά οι ΗΠΑ** δια μέσου της κυβέρνησης του Τραμπ.
5. Στο τραπέζι μπαίνει κανονικό παζάρι δούναι και λαβείν, με κλασική επιχειρηματική λογική συμφέροντος, μια λογική εξαιρετικά ανεπτυγμένη και σε Τραμπ και σε Πούτιν. Γνώριμη και ιστορικά με συμφωνίες αλά Γιάλτα. Η πιθανή συμφωνία θα είναι πακέτο, γι' αυτό και τέθηκαν εξ αρχής πλήθος ζητημάτων και όχι μόνο η Ουκρανία. **Οι ΗΠΑ προσπαθούν να ξεκολλήσουν όσο γίνεται τη Ρωσία από την Κίνα** (εξαιρετικά δύσκολο), υποσχόμενες οικονομική και τεχνολογική συνεργασία σε τομείς.
6. Δεν ξέρουμε τι περιλαμβάνει το (πάντα θεωρητικό) πακέτο, αλλά σίγουρα θα έχει **Ιράν, Συρία και Γάζα**. Επιστροφή της Ρωσίας σε συμφωνία να μπει στον πάγο το πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν; Να σημειωθεί ότι **η Ρωσία σιώπησε για το ανήκουστο σχέδιο Τραμπ για τη Γάζα**, ενώ με τον Γκολάνι στη Συρία μίλησε απευθείας ο ίδιος ο Πούτιν (όπως είπε ο δεύτερος σε **“επιχειρηματική βάση”!**). Έχει όμως και **BRICS** το παζάρι...
7. Οι εξελίξεις αποτελούν ψυχρό ταπεινωτικό άδειασμα της **φιλοπόλεμης και αμερικανόδουλης στάσης και επιλογής της ΕΕ**, μαζί βέβαια και της **ελληνικής κυβέρνησης**.
8. Εκτός από το οικονομικό στραπάτσο της ΕΕ, θα υπάρχουν και επιπτώσεις στο εσωτερικό πολιτικό σκηνικό όλων των βασικών χωρών της, με **ενίσχυση της ακροδεξιάς** που ποντάρει πλέον ανοιχτά στον **Τράμπ και το σχέδιο των ΗΠΑ**
9. Είναι πιθανόν και αύριο στη συνάντηση του Μονάχου να ανοιχτούν περισσότερο τα χαρτιά σε σχέση με το συμβιβασμό, ειδικά **για τα ουκρανικά εδάφη**. Ακολουθώντας την κοινά συμφωνημένη επιχειρηματική

λογική, οι ΗΠΑ δε θα μιλήσουν απλά για “εδαφικές παραχωρήσεις”, αλλά ξεκάθαρα για **διαμοιρασμό** για λογαριασμό τους **του Ορυκτού Πλούτου με Ρωσία**. Αυτό που θα μείνει για την Ουκρανία, δεν θα ανήκει στην Ουκρανία ούτε στην ΕΕ, θα ανήκει κατ’ ουσίαν στις **ΗΠΑ** με μια πρόταση που περίπου θα λέει “έρχομαι τα παίρνω, τα αναπτύσσω εγώ, κάτι κερδίζεις και εσύ (άλλωστε χαμένα τα είχες), σου εγγυώμαι μονομερώς και κάποια ασφάλεια έναντι Ρωσίας, παρότι θα είσαι εκτός NATO, take it or leave it”.

10. Η ευτυχής κατάληξη του σχεδίου Τραμπ, είναι δεδομένη; Κάθε άλλο! Είναι σχεδόν αδύνατο για την Ουκρανική πολιτική ηγεσία, όμηρο ήδη των ναζιστικών ομάδων, να υπογράψει οτιδήποτε χωρίς να πυροβοληθεί την επόμενη μέρα. Η Ρωσία επίσης, δεν μπορεί εύκολα να απεμπολήσει πολιτικά την προοπτική μιας μεγαλύτερης στρατιωτικής νίκης, άλλωστε πώς θα δικαιολογήσει ότι το **Ντονμπάς** είναι Ρωσικό, αλλά όχι το **Χάρκοβο** ή η **Οδησσός**; Επίσης, καλή η ανάσα μέσω ενός προσωρινού συμβιβασμού με τις ΗΠΑ, όμως το γεγονός ότι **ΗΠΑ και Ρωσία είναι αντίπαλοι**, δεν αναιρείται μακροπρόθεσμα. Αν η **ΕΕ** γίνει, έστω καταναγκαστικά, μέρος της συμφωνίας, πολλά δεδομένα θα αλλάξουν, αλλά οι άγνωστες παράμετροι είναι πολλές. Η **Κίνα** έχει λόγους να ευνοήσει μια θετική εξέλιξη. Στήριξε μεν τη Ρωσία, αλλά εξ αρχής θα προτιμούσε αφενός, αν γίνεται, ο ανταγωνισμός να μείνει σε επίπεδο **οικονομίας** όπου έχει τη δυναμική υπέρ της και αφετέρου, με το θέμα της Ταϊβάν ανοιχτό, να μην έχει ανοιχτά άλλα θέματα

Εν κατακλείδι:

α. Στον καπιταλισμό, όλοι καταριούνται τον πόλεμο, αλλά εν τέλει ο καπιταλιστικός ανταγωνισμός τον καθιστά **αναπόφευκτο**. Όλοι θα ήθελαν προσωρινούς συμβιβασμούς αμοιβαίου συμφέροντος, όμως η **αμοιβαιότητα** πώς αλήθεια να προσδιοριστεί όταν το δόγμα είναι “ο θάνατός σου, η ζωή μου”;

β. Στην “παλαιοκομμουνιστική γλώσσα” (για την οποία τόσο ανατριχιάζουν πολλοί), τα λέγαμε όλα τούτα αλλιώς: “*οι ιμπεριαλιστές τη γη ξαναμοιράζουν, με των λαών το αίμα τα σύνορα χαράζουν*”. Όχι όμως **μόνο** ούτε **κυρίως** τα σύνορα: Τον **πλούτο** και τα **ματωμένα κέρδη**. Διότι, μην ξεχνιόμαστε, **έχουμε ολοκληρωτικό καπιταλισμό...**